

Mezősi Miklós

Rímeik takarásában

- *Mit olvas felséged?*
- *Szó, szó, szó.*

Mi könyvem címét
(*Mint tömör átok...*) illeti:
rád hagyom, s ha kell, akár megengedem,
hogy tetszésed vagy szó szerint vegyed.
Szó szót követ, gurul egymás után,
forog az egymásba tolt sok verselem.

Elsőre, meglehet, csalatkozol:
hol az *átok*, költő, mit hozol?
S ha meghoztad, mitől lesz az *tömör*?
És addig-addig olvasod,
míg e verszözen a rád ömölt
kételyid s kérdéseid
el nem rendezi, és balzsamod
lesz, mit ad, meg persze ír.

Szóródik hát figyelmem.
A kortól lehet?
Nem – a kedvemet
feléd, feléd terelgetem.
Mindig szórtam szerteszéjjel,
akár az utcalámpa éjszakai fényvel
szórja meg, ki ott megy éjjel,
vagy reszket ködlő szürkületben –
nemcsak most, elektronikus révületben.

Olykor egy-egy szövegben
az írt szavak közt hemperegtem,
mást olvastam, mást láttam *ott*,
más szókat, sőt más mondatot.

Figyelmem kergetőzik, fut nagyot –
nem mentség, nem kibúvó ez, de ok.
Hová, hová rohansz? – kérdezhetnénk Horáccal.
A válasz nem egyszerű, nem könnyen adható,
sőt tán nincsen is – ennyi biztosan gyanítható.

Mondd, ez mivégre van szerinted?
Kezed felém ha bájjal int
– mert vonzol engem –
képzelgések sorát küldöd megint.

Mivégre hát e mágnesként vonzó delej,
e kellemmel varázsoló csevej?
Hová szaladsz előlem?
Menj utadra, nőtény Gólem...
Jussak gyorsan járó eszedbe,
ha nap végén gondod teszed le.

Utóhang

Gyűjtöm *őket* nyakra-főre,
vezetem magam a szépirodalomba –
szavakat tornyozok mérték nélkül halomba.

Régen egyszer, hol nem voltam, a malomba'.
Egyszer, mondom, a malomba
betértem, és ott alig fértem.
Mit is kértem ott szerényen?
Mi volt legeslegfőbb erényem?

Van bor, van kenyérem s mind, ami kell nekem.
Pincében korom él, ott a falon hever.
Csakhogy, bár feketéll, bársonya másra vall:
gáláns, úri penész, nemes.